

VŠECHNO JE NÁM MÁLO

Gagarin a jeho druhové už mají za sebou stovku kosmických obletů Země a my už šlháme po Měsíci, po Marsu, po Venuši. Denně pronikají pod povrch země sondy, aby odkryly ložiska uhlí, bauxitu, smolince, aby otevřely nové prameny nafty.

Chceme mít plný stůl, plný šatník, pohodlnou dopravu a v létě letenku k moři. A až to všechno budeme mít, bude nám to zase málo. Chceme stále více od života. Chceme být více člověkem, než jsme byli včera anebo dnes. Chceme víc poznat, okusit, více prožít.

Umění — to je něco jako potrubí, ropovod, kterým proudí energie, tvůrčí síla, jinak třeba odsouzená k nečinnosti, třeba i k zahorknutí, možná i k zahánění, které dovede otrávit lidskou osobnost. Protože z člověka i to, co přijímá očima, ušima, všemi chapadly citu, musí zase nějak ven. Jinak se to v něm zpřičí jak rybí kost v hrdle. Společenská dělba práce ještě dlouho člověku neumožní, aby všechny své tvůrčí schopnosti mohl uplatnit a vždy znovu si je osvěžit v zaměstnání. A proto nikdy nevyschnou a nepřestanou se drát na povrch prameny amatérské tvořivosti, byť by jejich cesta ke světlu byla sebezapeklitější, byť by přinášela sebevíc trpkosti, dočasného zklamání a pochybností. A také nejistoty. Ale nakonec všechny nejistoty život odplaví jak starou sedlinu. A přijdou nové problémy, těžkosti — i nejistoty.

Nejvíce ale záleží na tom, aby člověk nestál s rukama v klíně, aby se neutopil sám v sobě a aby umění bylo potrubím, kterým proudí na svět co nejvíce života. Někdo potřebuje k tomu, aby „řekl své“, vlastní text, vlastní herecký i třeba hudební projev, své výtvarné prostředí — a pustí se do kabaretu. A u jiného může být tou sondou k prameni text Shakespeareův anebo Čechovův. Myslím si, že práce režiséra by se měla hodnotit podle toho, kolik rozumu a citu v člověku uvolní, rozpoutá a uvede v pohyb, jak ho naučí tuto uvolněnou energii využívat. V tomto oboru „těžby“ by se režiséři a všichni, kdo chtějí rozjet ochotnické divadlo naplno, dát mu moderní tempo a švih, měli stát stachanovci. Takovými, kterým bude všechno, co jsme zatím dosáhli a co dosáhneme, pořád ještě málo.

PAVEL VAVRUCH

HELENA MATOUŠKOVÁ v roli Ireny Věchtové, medvědářky z Bílé labuti, v Daňkově nevážné komedie Svatba snatkového podvodníka.

„Rád chodím do Hronova a rád chodím mezi ochotnických divadelníkův, porozprávět sa o našej veľkej láske — o divadle. S veľkým záujmom sledujem Vaše rokovanie a chcel by som reagovať na dva body, ktoré som si z prvých dvoch referátov vybral. Súdruh Beneš v súvislosti so situáciou ochotníckeho divadla spomenul, že sa v nej prejavujú pocity neistoty. Mne chýba u ochotníckych divadelníkův na Slovensku ten bývalý elán, taká dychtivosť, bojovnosť a veľký záujem, s ktorým sme sa u nich stretávali. Akoby tu bola akási stagnácia. Dominantou, s ktorou by sme mali z tohto fóra odchádzať, mala by byť podrobná analýza súčasného stavu ochotníckeho divadla — no nie generálna, ale špeciálna, pretože aj príčiny tohto stavu sú špeciálne. — Nie som napr. spokojný s učiteľmi (slovenskými) a pozorujem, že i značná časť inteligencie, žijúcej na dedine, nepomáha. LUT, ale hovie výlučne svojim osobným záľubám.“

NÁRODNÝ
UMELEC

— **ANDREJ BAGAR**

Náročný divák si vyžaduje, aby sme išli na javisko zodpovedne vyzbrojení. Divadelník — či profesionálny alebo ochotnícky — musí si osvojovať teóriu — no nie len teóriu, ale aj javiskovú techniku, javiskovú reč, ovládanie sa na javisku — bez toho sa dnes nezaobídeme. Herectvo je súhrn rozumu, citu a teoretických vedomostí. Herec má byť temperamentný, vášnivý, má rozohrať citovú škálu svojho registru, no, musí byť aj teoreticky podkutý. Len takýto režisér môže odpovedať na otázku — aké divadlo máme hrať. Ak sa budeme týmto v ochotníckom divadle zaoberať, budeme poznať správnu cestu. Želám vašej práci veľa, veľa krásnych úspechov!“

(Z diskusného príspevku na nedelňom aktívu)

Je to síce s podivem, ale právě v Hronově se mi podařilo ověřit tvrzení o příslovečném klidu Angličanů. Neboť jeden z našich milých hostů, pan Jerry Dawson, ani brvou nepohnul, když byl v sále sokolovny usazen ke stolu těsně vedle ryčného džezu a za doprovodu fortissima podaných twistů, charlestonů a foxtrotů ještě zpovídan. Nejenže nehnul ani brvou, dokonce se usmíval. ...

Po první typické a neoriginální otázce nás ujistil, že se mu v Hronově líbí báječně a že je zvědavý především na Brechta a na Jiráskovy hry totiž v Anglii neznají (z českých dramatiků byl ve své době nejhranější na anglických scénách K. Čapek), k Brechtovi pak má pan Dawson blízký vztah, protože sám ve svém souboru režíroval např. Dobrého člověka ze Sečuanu.

Pan Dawson je tajemníkem a režisérem ochotnického souboru Unity v Liverpoolu. To ovšem není jeho zaměstnání. Učí na střední škole a divadlu se věnuje jako amatér. Ostatně, jeho soubor, třebaže existuje už 25 let a uvádí závažné a úspěšné inscenace her Shakespearových, Shawových, Ostrovského, Moliéra, Aristofana, Lorcy i soudobých dramatiků anglických či amerických, by si těžko mohl dovolit placeného funkcionáře. Právě tak jako dvě stovky ostatních amatérských skupinek, které působí v jeden a půl miliónovém Liverpoolu, musí si divadlo Unity na sebe vydělat. Odnikud nedostávají finanční podporu. A v tomto směru pan Dawson našim souborům trochu závidí.

Jinak se, myslím, divadlo Unity v

Zahraniční hosté

mnohém podobá souborům našim. Jeho členové — jsou to studenti, dělníci, učitelé, ženy z domácnosti i nezaměstnaní — pěstují vedle celovečerních her i malé formy. Vystupují s nimi na velkých politických shromážděních, zajíždí s nimi do širokého okolí. (Před dvěma měsíci připravili anpř. takový program skečů, recitace a písniček při příležitosti kampaně proti nukleární mpokusům.)

Už deset let každou neděli pořádají besedy s umělci — jednou byl jejich hostem i Boris Polevoj. V každém případě mají stejný cíl jako ochotnické soubory naše: reagovat na politické události ve světě (bojovali uměním proti válce, vyslovovali se uměním k problémům nezaměstnanosti) a vychovávat diváky, aby si vážili umění a pokládali je za nezbytnou součást života. Jistě hlavně pro tento společný cíl je české a slovenské ochotnické divadlo tak blízké našemu hostu z Anglie.

-lht-

PRAXE, PRAXE, PRAXE!!!

Mám takový dojem, že s. Voráček v sobotní plenární diskusi o divadle pro děti trefil hřebík na hlavičku, když prohlásil, že tu, mezi tolika nejlepšími ochotnickými pracovníky pravděpodobně není nikdo, kdo by se o dětské divadlo zajímal, rozuměl mu a mohl proto o něm diskutovat. (Tak nějak to bylo, že, soudruhu Voráčku?) Měla jsem chuť vyskočit a zatleskat nebo vůbec nějak hlučně projevit souhlas, protože mi mluvil ze srdce. V nezájmu právě spočívá nízká úroveň dětských představení. Je to konečně nepochopitelné, protože perspektivy dětského divadla jsou rozhodně slibnější, než divadla pro dospělé (může-li i toto být návnadou pro příští ochotníky v dětském ochotnickém divadle), nehledě k tomu, že máme-li divadlo rádi, musíme přece mít zájem o ty, kteří budou dělat divadlo po nás (to už zní vznešeněji?).

Především: samozřejmě by měli o „malé divadlo“ projevit zájem poradní sbory; uskutečnit tak poctivě požadavky, které vzešly z usnesení na konferenci posledního Šrámkova Písku.

Ti, kteří mají rádi děti a snaží se zvyšovat úroveň dětských představení, ti, kteří jásají radostí, když z deseti dětí v kroužku jedno tak přilne k divadlu, že mu bude láska a potřebou snad až do konce života — právě ti by vám, vážení vysocí činitelé v ochotnickém divadelnictví, byli nesmírně vděční za pozornost a rady nejen v Písku a Hronově, ale i v celoroční práci s dětmi.

ŠMELHAUSOVÁ

Interview s řadovým ochotníkem

Potkali jsme ho tady, tam i onde. Na jeho jméno nezáleží — označili jsme ho prostě ROCH.

Ptáme se: „Co říkáš atmosféře letošního Hronova?“

ROCH: „Je tu zima, ale dnes dopoledne bylo horko.“

My (pochvalně): „Toť hezky satiricky řečeno...!“

ROCH (nejistě se usmívá): „Jistě... ačkoliv — nepočítaje výborné herecké výkony olomouckého souboru, zatím se toho tady o satíře dozvěděl velmi málo.“

My: „Ale?! A co dnešní diskuse o herectví v satíře?“

ROCH: „Ta dokázala, že je to tak těžké, že to vlastně nedokázala vůbec zvážít.“

My: „Co si tedy budeš odtud odvážet?“

ROCH: „Odvážím si přesvědčení, že inscenovat estrádní komedii se ještě dlouho neodvážím. Dále potvrzení o ubytování a jízdném. Vyslala mě totiž osvětová beseda, abych zde načerpal co nejvíce poznatků o herectví v satíře.“

My: A tvůj osobní závěr z této diskuse?“

ROCH: „Bude-li účetní pedant, že mi ten cesták asi neproplatí...“

J & J

Z rozhovorů při kávičce

„Můžem poprosit na chvíličku? Viete už asi čo Vás čaká.“ Takto začal náš rozhovor s dramatikom KAROLOM STANISLAVOM. Keď s rýchlosťou, nevlastnou hronovským reštauráciám stála pred nami nezbytná voňavá rekvizita našich rozhovorov, začali sme.

Ako viete súdruh Stanislav, hľadáme nové formy, ktoré by pomohli rozvoju ochotníckeho divadelníctva. Čo podľa Vás v našej praxi zanedbávame alebo nedostatočne využívame.

Situáciu možno poznať len v teréne. Bežná spolupráca v oblasti réžie, hereckej práce a scénografie nestačí. Mala by začínať u autorov. Zatiaľ čo profesionálne divadlo má svoju dramaturgiu, menej skúsený ochotnícky režisér dostane do ruky hotové dielo, bez akéhokoľvek kontaktu s autorom. Pri tom sa ochotníckym súborom vytýka, že kopírujú najhranejší repertoár a že si výberom repertoáru nevytvárajú vlastnú dramaturgickú líniu. Čím im však v tomto smere pomôžeme?

Čo by sa podľa Vás a Vašich skúseností malo teda urobiť?

Každé profesionálne divadlo dostáva v priebehu sezóny niekoľkonásobný počet nových hier, ako podľa plánu môže inscenovať. Aj keď vylúčime zlé hry, ostáva dostatočná, nevyužitá rezerva. Keby vyspeli

ochotnícke súbory nadviazali styk s divadlami, nebol by iste problém nadviazať cez ne priamy styk s autormi. A neviem čo by malo brániť tomu, aby dobrá ochotnícka scéna neuviedla ako prvú novú hru, ktorého hokofke autora. Spomeňme prípad Kynclovho VOJAKA, Corinthových TRÓJANOV a iné hry, ktoré sa dostali k profesionálom cez vynikajúce inscenácie ochotníkov. Myslím, že by to výdatne posilnilo tak pôvodnosť ochotníckej dramaturgie, ako aj spoluprácu medzi dramatikmi a súborom a v prospech oboch zložiek.

Máte už v tomto smere vlastné skúsenosti? Ak áno — aké?

CESTA LOSOSOV bola prvá, ktorá začala svoju existenciu cez ochotnícky Divadelný súbor ľudovej tvorby v Mariánskych Láznach. Pre mňa samotného bola to veľká previerka práce. Dramatické dielo nie je totiž nikdy hotové. Keď človek vidí jeho prvú inscenáciu, najradšej by to začal písať znova. Inscenácia tohto vyspelého súboru mi ukázala čo sa dá v predlohe zlepšiť. — Až potom išla hra na profesionálne javisko. A musím konštatovať, že ochotnícka inscenácia aj podľa kritiky mala vyššiu úroveň, hoci druhá predloha bola prepracovaná a lepšia. Ja osobne chodím už do niekoľkých súborov ako domov. Neraz ma prekvapilo, ako dobrý ochotnícky súbor vie dôsledne rozobrať postavy, rozmnožiť ich charakterové vlastnosti o také momenty, ktoré mne samému nenapadli. Spoluprácu autora so súborom považujem za vzájomnú školu a to bez ohľadu — s profesionálmi či ochotníkmi. Najmä dnes, keď hovoríme o ich rovnoprávnosti.

Dramaturgia je predsa „grúntom“ každého súboru, preto i tu musíme pomáhať.

Chceli by ste k tom ešte niečo dodať, alebo ... To viete, ženská zvedavosť — aj keď my, ženy, si myslíme.

Ke hře Kavkazský křídový kruh

Včerejší inscenace Kavkazského křídového kruhu ukázala několik základních skutečností o Brechtově tvorbě a její potřebnosti v současné situaci našeho ochotnického divadla.

Studijní práce na Brechtovi, zejména na praktické zkoušce postupů brechtovského divadla, znamená velkou proměnu souborů ve vztahu k poznávání skutečnosti. Zejména po stránce budování takového uměleckého postoje, který vede diváka k aktivnímu jednání v jeho životní praxi.

Hra je přímým podnětem pro studijní materiály k Brechtovi. Právě tím, jak se v otázce poznání vyrovnává s otázkou rozumu kontra citovost. Není totiž rozporu mezi rozumem a citovostí. Velikost myšlenky (a ta je založena na hlubokém, pomoci rozumových argumentů, analyzování faktů) se stává materiální silou, řečeno marxisticky, když se jí ujmají masy. Myšlenka vytvořená rozumem vyvolává emoci. City, za nimiž nestojí velké myšlenky, jsou jenom prázdným pozlátkem, šalbou, sentimentem. Tato otázka musí vždy zůstat středem problémů přístupu k Brechtovu systému poznání a jeho uměleckému výrazu.

SLYŠELI JSME

při diskusi o Červených papučích

... s. Zindulka z královéhradeckého divadla: „Nevysloví-li herec zřetelně druhou půlku slova známost, pak to tak dalece nevdá; horší je to už u slova servus...“

... neznámého ochotníka: Ať nám naši autoři napíší třeba Bílé papuče – ale abychom je mohli hrát –!“

... olomouckého režiséra Kolmaše: „Jsme v Hronově nevinně...!“

... dnešní diskuse mi připomíná školení v demagogii. Podobá se scéně z Fripiri, kde se nápis „Školník je vůl“ obratem ruky mění v nápis „Školník je vůbec prima“.

Kavkazský křídový kruh je jednou z her, kde dochází k „aktivizaci lidového hrdiny“. Je to především Gruša a Azdak. Gruša svou citovostí, bohatstvím vztahů milostných, vztahů k dítěti, k morálnímu poslání člověka ve společnosti a na druhé straně Azdak, člověk plný humoru, ale především moudrosti lidu. Tito hrdinové zde nejsou souzeni autorem, ale svým příkladem vedou diváka k pochopení poměru k vlastnictví (řečeno obecně).

Inscenace potvrdila (ať jsou k ní další oprávnění výhrady jakékoliv tyto skutečnosti znovu.

PP.

Všechny cesty vedou do Hronova

Tuto skutečnost znovu potvrdil jeden z našich předních kulturních pracovníků (nechceme ho blíže jmenovat, abychom nepodryli jeho autoritu ředitele ÚDLUT), když při zpáteční cestě z Hronova do Prahy přestoupil v Týništi do vlaku na Hronov.

Na diskusním plénu ochotníků bylo to jak v sněmu obuvníků: diskutéri začali se kosit, Papuče zda nenosit, či nosit – tento zkrátka, onen trochu šíře. Téma práce herce na satiru zůstalo – i když to není k víře – literou jen mrtvou na papíře. -dr-

BESEDUJEME

Osoby: Zdena Stašová
Ja

Miesto: Kaviareň Radnica.
(Môže byť aj Slávia).

Ja: Ste ochotníčka? Dôkazy!

St.: Viani som hrala v Hronove Kleu v predstavení Liška a hrozno.

Ja: Výborne. To znamená, že ste zo súboru ZK Svit ZPS RŘ Gottwaldov. – Vlačajšia úroveň a terajšia – podľa vás?

St.: Vlačajšia lepšia. (Samozrejme ešte uvidíme väčšiu polovicu Hronova)

Ja: Zaslúži si súbor z Olomouca účasť na Jiráskovom Hronove s Červenými papučami?

St.: Za vysokú hereckú kultúru – určite!

Ja: Pracujete v krúžkoch?

St.: Som len divák.

Ja: Diskusie... kritéria... rozumiete, čo myslím?

St.: Kritériá správne. Keď sa užije v kritike utip – tak to tak nebolí.

Ja: Ktoré hodnotenie sa vám najviac páčilo?

St.: Úprimnosť pri hodnotení Márie Jančovej. Nepáčilo sa mi vystúpenie jej inštruktora.

Ja: Čo hovoríte na počasie?

St.: Zlostím sa a pripúšťam, že má podiel na menej slávnostnom Hronove ako bol vlačajšia.

Ja: Ste spokojná s pracovnou náplňou Hronova?

St.: Chýbajú besedy, kde by si ochotníci vymieňali skúsenosti.

Ja: Čo nového vo vašom súbore?

St.: Prisun mladých. A veľmi zjavná chuť (u mladých) hrať divadlo typu Semafor a Rokoko.

Ja: Čo chystáte?

St.: Leonov: Zlatý kočiár.

Ja: Je niekoľko druhov inštruktážnej pomoci. Akú uplatňujete v súbore?

St.: Máme dramaturgickú radu. V nej je profesionál s poradným hlasom. Režisér predkladá koncepciu budúcej inscenácie profes. poradcovi v dram. rade. (Zasadá každých 14 dní!) Profesionál prichádza na niekoľko čítacích skúšok. Pri aranžovaní chodí na každú druhú skúšku. V tomto období pracuje nepriamo cez nášho režiséra. Tri týždne pred premiérou sám riadi i skúšky až po premiéru.

Ja: Takto vznikla Liška a hrozno?

St.: Presne tak.

Ja: Chcete prísť do Hronova nabudúce ako divák alebo ...

St.: Samozrejme že alebo!

Ja: Srdečne ďakujem.

Zapísal Th.

že s tou zvedavosťou je to aj u mužov ... ale o tom vari inokedy.

No, vari ešte jeden príklad. Sekcii dramatikov prišiel celý rad žiadostí o pomoc asi v tomto zmysle: ... chceme vypísať súťaž na hry pre ochotnícke súbory ... alebo ... vypisujeme súťaž na ochotnícku divadelnú hru. Čo to znamená súťaž na ochotnícku hru – ústupok kvalite? Ak je hra dobrá, hodí sa rovnako pre ochotnícky i profesionálny kolektív. Ak je zlá, nehodí sa na nič.

A čo, so známou požiadavkou ochotníkov na autorov: píšete hry s malým obsadením a jednou scénou? Je táto požiadavka ešte taká citeľná?

Myslím že nie. Ochotnícka scénografia prešla a prechádza veľkým vývojom. Moderná scéna našla si – ako som mal možnosť neraz zistiť aj na tie malé vidiecke javiská. Dokázal nám to rad predstavení napr. DALSKÁTOV, čo súčasne dokazuje, že aj viacobraznosť hier nie je postrachom.

S laureátom št. ceny spisovateľom Egrím spomínali sme niektoré zmeny v obsahu dramatických diel, keď sa od tzv. výrobných problémov prechádza k charakterotvorným a spoločenským problémom – vnútru človeka. Súdruh Egrí túto zmenu veľmi víta. Čo by ste povedali k tomú Vy?

Priznám, že sa píše prikláňam k tejto zmene. Musíme si uvedomiť, že prežívame akési medzioddobie divadla, kde staré už neplatí a nové ešte nie je. Starý svet odchádza a nový ešte nie je dokonale.

Kríza drámy má dnes predsa svetový charakter. Pre nový obsah života treba totiž nájsť nové formy a nemyslím, že by sa nám toto podarilo v krátkej dobe. Nech to budú aj omyly, ale nech to priniesie niečo nového, lebo zostávať v konvenčnej tradícii nie je možné. Niektoré svetlé boky tohto nového objavili sa už v sovietskych hrách – pretože tam sú preto už životné predpoklady. Otázka životného rytmu je veľmi dôležitá a musí sa nevyhnutne odraziť aj v umeleckom diele. Napr. hra, ktorá presahuje 2½ hodiny nie je už únosná pre dnešného rýchle žijúceho diváka. Je isté, že divadlo – ako dôležitý výchovný prostriedok prekoná ešte veľké zmeny.

Žiaľ, priestor pre našu kavičkovú rubriku sa prisunom redakčnej pošty neustále skraca. Predsa však mám ešte otázku. Neláká Vás v tejto vzrušujúcej kozmickej dobe táto tématika – nesporne zaujímavá?

Pre technickú náročnosť, vhodnejšia je podľa mňa pre autorov bábkových hier, kde technické, svetelné a iné efekty sú ľahšie zvládateľné.

Prepáčte, že prerušujem – ale neuvažovali ste ešte o tom, rozmnožiť rady týchto autorov. Bol by to iste čin veľmi zásluhový. Nemáme ich.

No, považujem. Otázku zodpoviem na budúcom Jiráskovom Hronove.

Ďakujem Vám súdruh Stanislav za rozhovor. Stopli ste, koľko to vlastne už čakáme na zaplatenie úraty? – Len 57 minút – v Radnici bežných.

Rozhovor viedla: Hanka Krčulová

Mláď se neměří rodným listem

Dneska se nám představí soubor, na jehož rodném listě čteme letopočet 1933. Ale nejenom to – v dnešním souboru najdeme dokonce celou řadu zakládajících členů, kteří pracují svorně vedle lidí, přicházejících nově každým rokem. Taková dlouhá tradice je úctyhodná, má však zároveň i jistá úskalí: co když se zůstane trčet jen při uctívání tradic?!

Divadelnímu kroužku ZK ROH závodů Gustava Klimenta v Třebíči-Borovině se nic takového nestalo. Dlouholetá zkušenost zde udržuje krok s mladistvým elánem, nejstarší členové myslí stejně mladě jako benjamínkové, jedni i druzí se dovedou spojit k nejmodernějším experimentům. Díky tomu je repertoár souboru velice pestrý, vedle her klasických dramata a veselohry soudobé, programy agitačních skupin, estrády, Divadlo mladých, které hraje pro děti a mládež, od loňského roku dokonce 15členné Divadlo poezie a pantomimy.

Noví členové kroužku procházejí základním školením po stránce hlasové, pohybové, zabývají se recitací, seznamují se s dějinami divadelní práce i s technickými složkami divadelního představení. Což samozřejmě neznamená, že ti starší jsou pouze učitelé. I oni se pravidelně vzdělávají (účast ve všech kurzech, pořádaných OD v Třebíči) a sledují co se děje v uměleckém světě. Společné zájezdy do divadel, společný poslech rozhlasových her, televizních inscenací, besedy o filmových představeních i diskuse o divadelních recenzích – to je běžná samozřejmost. A k tomu ještě úzká spolupráce s Horáckým divadlem, které ochotníkům radí i pomáhá.

Veselohra O. Daňka „Svatba sňatkového podvodníka“, kterou dnes ochotníci z Třebíče sehrají, není inscenací originální, nese znaky svého vzoru – inscenace pražské. Nese však také znaky oné mládě tvůrčí atmosféry, která panuje v tomto souboru.

-lht-

VĚRA JANDEČKOVÁ v roli Kamily Šípkové a
MILOŠ WASSERBAUER v roli Aloise Klapáčka

Rukověť pro začínající diskutéry

I. několik receptů na velké i malé formy diskusních příspěvků:

1. Diskutuj tak, abys působil dojmem, že plníš podmínky odznaku „100 letních diskusních příspěvků“.
2. Rozváděj neobratně fakta, které už lépe shrnul předřečník.
3. Nediskutuj stručně. Posluchačům je v Hronově třeba spánku.
4. Svě soudy vyslovuj tak kategoricky, aby bylo zřejmé, že všemu rozumíš – a hlavně: abys nemusel nic dokazovat.
5. V závěru neopomeň vyvrátit vše, co jsi nanasl v úvodu. Tím dáš najevo, že nevidíš problémy úzce.
6. Čekej na potlesk. Nedostaví-li se, důstojně odejdi ze sálu a dej si párek.
7. Není-li tvým vývodům věnována náležitá pozornost (šum, brblání, projevy nevole i naopak), zbývá ti možnost obhájit svá tvrdá stanoviska v užším kroužku (fronta na pivo, holič, pisoár).

II. Alespoň dvě příklady řečnických obrátů:

- a) „Dívám se na věc kriticky! A tak mě inscenace přesvědčila v mém přesvědčení, že mě vlastně nepřesvědčila. Je to ovšem diskutabilní.“ (Nyní se čeká na potlesk. Posléze se hrdě odchází a dává si párek.)
- b) „Ano! Hra se mi sice líbila, ale proč se dostala až na Hronov?!? A vůbec: proč ji Dilia vydala? Nebo nevydala...? Teď tedy nevím... Jestli ji ale nevydala, tak proč ji nevydala?!“ (Potlesk zaručen. Párek odpadá.)

Osvojiš-li si svrchu uvedené teze, ve zdraví se dožiješ ještě mnoha a mnoha Hronovů.

Což ti z hloubi duše přeje

Jaromíroslav Vedral

Senzační zprávy

U NÁS – zpravodaj 32. Jiráskova Hronova. Vydává Ústřední dům lidové umělecké tvořivosti s Přípravným výborem 32. Jiráskova Hronova. Redakční radu řídí Jiří Valenta. Redaktoři: K. Daks, H. Krčulová, dr. O. Lhotová, P. Průša, R. Thrún, J. Vedral, M. Votavová, vedoucí redakce J. Šrámek. Distribuce: Přípravný výbor 32. JH, Tiskne Jiskra tiskářské závody, n. p., Pardubice, provoz 24 Hronov N-05*21500

Redaktor „U NÁS“ napaden rezavým nožem

Jak se dovídáme od zvláštního zpravodaje, byl redaktor Petr Průšvih za pondělního odpoledne, kdy měly babičky eldorádo při dechovce, napaden „skalním režisérem“. Vrhel se na redaktora s výkřikem: „Já vám dám, hanět Červené papuče. Včera jsem to již v hospodě obsadil a na podzim si to chcem mrsknout!“ Redaktorovi se podařilo utéci.

DNEŠ

- 8.00 Práce v diskusních kroužcích v budově ZDS
- 10.00 Plenární diskuse na téma: Brecht na ochotnickém jevišti
- 13.00 Vítání souboru ZK ROH Závodu Gustava Klimenta, Třebíč-Borovina
- 15.00 Beseda s panem Dawsonem: O anglickém ochotnickém divadle v budově ZDS
- 15.30 O. Daněk: SVATBA SŇATKOVÉHO PODVODNÍKA
- 16.00 Vystoupení tanečního souboru ZK ROH Severografia z Č. Kostece
- 18.00 Pořad na náměstí - vystoupení gymnastů Koncert velkého dechového orchestru ZK ROH MAJ
- 20.00 O. Daněk: SVATBA SŇATKOVÉHO PODVODNÍKA

ŽIRA

- 8.00 Diskuse v kroužcích v budově ZDS
- 10.00 Plenární diskuse na téma Práce mladých v souboru
- 12.00 Polodenní výlet na Turov (odjezd od in(ormační kanceláře JH)
- 13.00 Vítání souboru OB Sezemice
- 14.30 Hrajeme vám od podlahy Staročeská dechovka ZK ROH MAJ
- 15.30 Alois Jirásek FILOSOFSKÁ HISTORIE
- 17.00 Uctění památky Mistra Aloise Jiráka u jeho sochy v Jiráskových sadech.
- 18.00 Pestrá směs tanečních melodii taneční orchestr ZK ROH MAJ
- 20.00 Alois Jirásek: FILOSOFSKÁ HISTORIE